

prvý, poslední věty c. ř. s. účastno právní moci. Než na tom v tomto případě celkem nezáleží. Z rozhodovacích důvodů obou stolic jest se vši jasností seznati, že se s namítanými vzájemnými pohledávkami zabývaly a že, dospěvše k úsudku, že nejsou po právu a netvoří položky, kterou by lze se zažalované pohledávky sraziti, tuto přisoudily neztenčenu. Formální vadnost tohoto postupu není žalovaným nijak na újmu, neboť nemohou míti zájmu na tom, by výrok, že namítané vzájemné pohledávky nejsou po právu, byl účasten právní moci.

Čís. 3878.

Podrobení se rozhodčímu soudu v kolektivní smlouvě nevylučuje preklusivní prorogace ve prospěch příslušnosti řádného soudu.

(Rozh. ze dne 20. května 1924, R II 177/24.)

O žalobě zemědělského dělníka na zaměstnavatele o placení služebních požitků rozhodl procesní soud první stolice věcně, odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu, maje za to, že dle kolektivní smlouvy byl ku rozhodnutí sporu příslušným rozhodčí soud, takže řízení stíženo jest zmatečností, k níž bylo přihlédnouti z úřadu.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by, nepřihlížeje k důvodu, pro který zrušil rozsudek a předchozí řízení, znovu rozhodl o odvolání.

Důvody:

Netřeba se zabývatí otázkou, zda kolektivní smlouva ze dne 30. března 1923 (úprava mzdových a deputátních požitků a pracovních poměrů zemědělských zřízenců na Moravě pro rok 1923) pro žalobce platila čili nic, a platila-li proň, zda by tento spor spadal pod ustanovení §u 13 kolektivní smlouvy; neboť, i kdyby tomu tak bylo, nebylo by tu zmatečností, předpokládané odvolacím soudem. Dle zmíněného §u 13 řeší spory z této smlouvy s konečnou platností zemský poradní sbor pro záležitosti zemědělských zaměstnanců, zřízený při zemském úřadě práce v Brně. Tím se strany, podepsavší smlouvu, podrobily rozhodčímu soudu (§ 577 c. ř. s.) úmluvou soukromou, od které souhlasně kdykoliv mohly zase ustoupiti. To se — předpokládajíc, že by kolektivní smlouva pro obě strany platila — v tomto případě bylo stalo tím, že žalobce podal žalobu u okresního soudu v Z., a žalovaná, nevznesši námítky nepřislušnosti dovolaného řádného soudu, v hlavní věci ústně projednávala (§ 104 odstavec třetí j. n.). Opačný názor odvolacího soudu jest mylný, neboť jen věci, které jsou v úb e c, t. j. mocí zákona odňaty působnosti řádných soudů, nemohou býti úmluvou stran vzneseny na tyto soudy (§ 104 odstavec druhý j. n.). Neprávem proto soud odvolací zrušil rozsudek prvního soudu a předchozí řízení pro zmatečnost dle §§ů 494, 477 čís. 3 a 478 c. ř. s.